

Oferta împăcării

2 Corinteni 5.14-21

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 13.09.2018, Actualizat: 13.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 5.14-21

2 Corinteni 5.14-21: Căci dragostea lui Hristos ne constrânge, întrucât socotim că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei. De aceea, de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni după starea firească; și chiar dacă am cunoscut pe Hristos după starea firească, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta. Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi. Și toate acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării: că adică Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări. Noi deci suntem trimiși împuterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.

Atitudinea lui Dumnezeu

Nimic din ce rezultă din natura noastră veche, păcătoasă, oricât de bune ar fi ele, nu are valoare înaintea lui Dumnezeu. Numai ceea ce Dumnezeu a arătat despre Sine Însuși în Hristos are valoare înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, omul nu are nimic prin care el ar fi putut restabili relația lui cu Dumnezeu, da, el nici măcar nu are voința să facă aceasta. De aceea se spune în 2 Corinteni 5.18 în legătură cu împăcarea: „*Și toate acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine ...*”.

Ca să se cunoască măreția împăcării, pe care Dumnezeu ne-o oferă, ar trebui să ne amintim încă o dată, că nu Dumnezeu trebuia împăcat cu omul, ci omul trebuia împăcat cu Dumnezeu. S-ar putea gândi, că omul vine la Dumnezeu plângând și implorând și roagă pe Dumnezeu pentru această împăcare, dar aceasta nicidecum nu este așa. Exact opusul este valabil: omul nici măcar nu are dorința să se împăce cu Dumnezeu! Astfel Dumnezeu vine și în privința aceasta în întâmpinarea omului și îi oferă împăcarea.

Dacă ne gândim la împăcare, atunci trebuie mai întâi să ne eliberăm de gândul, că împăcarea este în primul rând un *rezultat*. Împăcarea este în primul rând o *atitudine a lui Dumnezeu*. Chiar dacă nici măcar un singur om nu ar fi adus înapoi la Dumnezeu prin slujba împăcării, totuși Dumnezeu ar fi fost pe pământ în Hristos într-un Duh al împăcării („împăcând lumea cu Sine”; 2 Corinteni 5.19). Să ne imaginăm, că relația între doi oameni nu este în ordine și că unul din ei întinde permanent mâna împăciuitoare către celălalt, dar acesta nu o apucă. Și aici important nu este rezultatul, ci atitudinea împăciuitoare, pe care o ocupă unul față de celălalt.

Dumnezeu era în Hristos

Israel s-a stricat așa de mult, că Dumnezeu a renunțat la locuința Lui în mijlocul lui (Ezechiel capitolele 10-11). După aceea poporul a fost alungat din țară, și domnia a fost dată succesiv celor patru imperii mondiale (Daniel 2). După ce aceste imperii s-au dovedit a fi total stricate, Dumnezeu începe încă o dată să acționeze cu omul de pe pământ. Însă de data aceasta

Dumnezeu nu acționează în judecată, ca pe timpul lui Noe, ci El Însuși vine în Hristos în lume și oferă omului mâna Sa împăciuitoare. Acum omul nu este condamnat. Domnul Isus nu a venit pe pământ „să judece lumea” (Ioan 12.47). Mai târziu Petru va lega pe Anania și Safira de păcatele lor și îi va judeca (Faptele apostolilor 5.1-5), și Pavel va da pe un altul pe mâna lui satan (1 Corinteni 5.5), însă Domnul Isus nu a făcut nimic de felul acesta, căci El venise în har, „neținându-le în socoteală păcatele” (2 Corinteni 5.19). De aceea El a putut spune femeii păcătoase: „Nici Eu nu te condamn” (Ioan 8.11). „Neținându-le în socoteală păcatele” este exprimat de Ioan în felul următor: „Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3.17).

Dumnezeu S-a adresat omului *în Hristos* și a spus cam așa: Eu am venit ca să te aduc din nou la Mine. Eu nu doresc să fie această depărtare între tine și Mine. Doresc să te am în apropierea Mea. Eu nu doresc ca tu să fi dușmanul Meu, mai degrabă tu să fi prietenul Meu.

Putea dragostea lui Dumnezeu să fie mai mare? Și care a fost răspunsul omului la oferta de împăcare din partea lui Dumnezeu? „Ia-L, ia-L, răstignește-L” (Ioan 19.15). Cu toate că Dumnezeu a venit în Hristos la oameni în această atitudine de împăcare, răspunsul omului a fost numai: „Răstignește-L!” Însă acum vine măreția: *aici* s-a arătat că dragostea lui Dumnezeu este mai mare decât ura omului. Dumnezeu folosește tocmai răstignirea, pentru ca acolo să facă o lucrare care pune baza legitimă pentru împăcarea omului. Căci tocmai prin moartea lui Hristos la cruce și în sângele Său vărsat a devenit posibilă împăcarea, pe care noi ca credincioși o posedăm, și a fost pusă și baza împăcării universului. Dumnezeu a folosit tocmai *momentul* în care omul a dovedit vrăjmășia lui cea mai mare, ca să realizeze împăcarea. Nu lumea, care *nu voia* împăcarea, a fost împăcată, așa cum se spune uneori în mod fals. Însă persoane individuale din lume pot fi acum împăcate. De aceea și astăzi poate fi vestit „cuvântul împăcării”.

Total independent de starea omului, Dumnezeu S-a arătat omului, și anume într-un Om, care pe deplin era plăcut lui Dumnezeu, așa că El Se putea bucura de om. Căci în acest singurul Om Dumnezeu Și-a găsit bucuria.

Să mai observăm că aici nu se spune: „Dumnezeu era împăcând, *atunci când* Hristos a venit în lume”, ci: „Dumnezeu era *în Hristos* împăcând”. Dumnezeu Însuși S-a arătat într-un Om nou, în Hristos, Omul bunei Sale plăceri, în Hristos, Unsul, despre care El a spus profetic în Psalmul 89.19,20, trecând peste fiul lui Isai: „Am dat ajutorul Meu unui viteaz, am ridicat din mijlocul poporului un ales; am găsit pe slujitorul Meu David și l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt.”

La sfârșitul acestui pasaj dorim să adăugăm un gând, care se referă la practica creștină. Am văzut mai înainte, că 2 Corinteni 5.19 descrie atitudinea împăciuitoare din partea lui Dumnezeu, pe care El o ia față de om. Această atitudine împăciuitoare ar trebui s-o luăm și noi ca creștini, atunci când alții se comportă ca vrăjmași sau cu răutate față de noi. Ca și copii ai Lui ar trebui să fim asemenea Dumnezeului nostru și Tatăl și să practicăm har, ca El.

Tradus de la: [Das Angebot der Versöhnung \(7\)](#)

Traducere: Ion Simionescu